

αὐτοῦ οὐδὲν ἔχνος λευκοῦ ὑφάσματος ἀφινε νὰ φαίνεται, ὁ δὲ φαῖος πῖλος δὲν ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ ἡρίθμει βεβαίως μακρὰς ὑπηρεσίας.

Δὲν ἐφαίνετο οὔτε νέος οὔτε γέρον. Δὲν εἶχεν ἡλικίαν. Γενειάς, ἀδεξίως κεκαρμένῃ, ἐκάλυπτεν ὀλοσχερῶς τὸν πώγωνα, τὰ χεῖλη καὶ τὰς παρειάς, καὶ ἐπειδὴ ἐφόρει μεγάλη δίοπτρα, ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνη τις τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. Ἀνάστημα κυρτόν, ὥμοι καμπύλοι, καὶ κνήμαι σκαμβαὶ συνεπλήρουν τὸ ἄχαι τοῦτο σύνολον.

Ὁ Ναβὰβ παρετήρει αὐτὸν μετὰ τοσαύτης προσοχῆς, ὥστε ἐλησμώνησε νὰ δείξῃ αὐτῷ διὰ νεύματος κάθισμα. Τῷ ἐφαίνετο ἄορίστως πῶς ὅτι τὸ παράδοξον τοῦτο πρόσωπον θὰ ἔλαβεν ὑπ' ἐνοίκιον τὸν ἱματισμὸν του καὶ θὰ ὑπεκρίθη τὸ ὅποιον ἔφερε πρόσωπον πρὶν παρουσιασθῇ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον».

Ἀφοῦ εἰσήγαγεν αὐτόν, ὁ Πιεδούσης ἀπεσύρθη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ρίψας ἐπὶ τοῦ κυρίου του βλέμμα, ὅπερ ἐσήμαινε «Δυσπιστεῖτε».

— Πρίγκιψ, εἶπεν ὁ ἀπεσταλμένος μετὰ φωνῆς ὑποκώφου καὶ μὲ προφορὰν ἐλαφρῶς γερμανικὴν, ὀνομάζομαι Χόλτζ, καὶ εἶμαι ἀπεσταλμένος πρὸς ὑμᾶς ἐκ μέτρους τοῦ κυρίου Τολβιάκ.

— Ναί, γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ κύριος Λεκὸν δι' ὕφους ἡγεμονικοῦ. Καθίσατε.

Ὁ κύριος Χόλτζ ἐτοποθετήθη ἐπὶ τῆς ἄκρας μιᾶς ἑδρας, ἔθεσε τὸν πῖλον ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ, ἤντησεν ἐκ πυξίνου ταμβάκοθῆκης ἀφθονον δόσιν ταμβάκου, ἀπεμύχθη θορυβῶδῶς διὰ ρινομάκτρον μὲ ραβδώσεις καὶ ἤρχισεν οὕτως :

— Πρίγκιψ, ὁ κύριος Τολβιάκ μοι ἐξήγησε τί ἐπιθυμεῖτε. Ἡ εἰδικότης μου εἶνε ἀκριβῶς ἡ ἀναζήτησις τῶν ἀπόντων καὶ τῶν ἐν ἀποκληρώσει κληρονιμιῶν. Εἶμαι ἐγνωσμένος ὅτι ἐπέτυχον εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἐργασιῶν ἀνέλπιστα ἀποτελέσματα. Πιστεύω λοιπὸν νὰ μὴ βραδύνω νὰ σᾶς φέρω εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσετε τὰς γενναίας προθέσεις σας ὑπὲρ τῶν κληρονόμων τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν.

— Μοὶ εἶπον ὅτι πράγματι εἰσθε πολὺ ικανὸς ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ Ἰνδός, ὅστις ἐζήτηε νὰ παρατείνῃ τὴν συνδιάλεξιν, ἵνα σπουδάσῃ ἐν ἀνέσει τὸν προστατευόμενον τοῦ Τολβιάκ.

— Εἶμαι ταχὺς εἰς τὰς ὑποθέσεις, ἐπανελάβεν ὁ πρᾶκτωρ, ὀφείλω δὲ νὰ σᾶς εἰπῶ, πρίγκιψ, ὅτι αἱ ἐνέργειαι τοῦ εἵδους τούτου κοστίζουν ἀκριβᾶ. Εἶνε τὰ ἔξοδα τῆς ἀνταποκρίσεως, ἡ ἀντιγραφὴ ἐγγράφων, ἡ ἀμοιβὴ τῶν πρακτόρων. Οὕτως, ἐσχάτως ἀκόμη, προκειμένου περὶ τῆς κληρονομίας Ρογέ, δὲν κατώρθωσα νὰ ἐπανεύρω τοὺς δικαιούχους ἢ ἀνασυνιστῶν τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία ὧν τῶν Ρογέ τῆς Γαλλίας καὶ τῶν ἄλλων μερῶν. Τὸ ἐνδιαφερόμενον πρόσωπον εἶχε προπληρώσει ὅλα τὰ ἔξοδα.

— Αὐτὸ τὸ καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Ναβὰβ, παρατηρῶν τὸν τετριμμένον πῖλον τοῦ κυρίου Χόλτζ.

Οὗτος ἠννόησε καὶ ἐξηκολούθησε μετ' ἀδιαφορίας :

— Ἡ Ἐξοχότης σας φρονεῖ ἴσως ὅτι εἶμαι πολὺ πτωχός, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ καταβάλλω τ' ἀναγκαῖα χρήματα. Εἶνε ἀληθές ὅτι εἶμαι κακοφορεμένος, ἀλλ' εἶνε ἡ συνθήκ᾽ μου, διότι ἂν ἐνδυσθῶ κομψῶς δὲν θὰ μ' ἐκλάβουν ὡς ἄνθρωπον σπουδαῖον. Φορῶ τετριμμένα ἐνδύματα, διότι δὲν θέλω νὰ μὲ συγχέωσι μὲ ἐκείνους, οἵτινες μεγαλοπιάνονται. Εἶμαι ὅμως, ἂν ὄχι πλούσιος, τοῦλάχιστον εὐπορος, καὶ ἂν σᾶς ζητῶ νὰ προκαταβάλετε τὰ πρῶτα ἔξοδα, τὸ κάμνω, διότι δὲν θέλω ν' ἀλλάξω τὸ σύστημά μου. Ἐχω ὡς ἀρχὴν ὅτι ὁ πελάτης πρέπει νὰ πληρῶνῃ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐπιχειρήσεως.

— Δὲν θὰ ἔχωμεν καμμίαν δυσκολίαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, εἶπε μειδιῶν ὁ ἄρχων τῆς Βαχώρας. Ἡ δύνασθε μάλιστα νὰ μὴ λάβετε τὸν κόπον νὰ κάμετε τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς σας, διότι ὁ κύριος Τολβιάκ μὲ προειδοποίησεν ὅτι οὐδέποτε ταξιδεύετε χωρὶς προμηθείας.

— Προμήθειαι εἶνε ἡ κυρία λέξις, θαυμαζῶ δὲ πόσον ἡ Ἐξοχότης σας γνωρίζει καλῶς τὴν γλῶσσάν μας.

— Τὴν ὁμιλῶ ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, εἰς δὲ τὸ Ποντιχερῆ, ὅπου ἐπέβασα τὴν ζωὴν μου, πάντοτε μὲ Γάλλους συναναστρεφόμην. Ἀλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ὑπόθεσίν μας. Διὰ νὰ τὴν ἀρχίσετε, σᾶς ἀρκοῦν δέκα χιλιάδες φράγκων; εἶπεν ὁ Ζαφέρ, λαμβάνων δέμα χαρτονομισμάτων εὐρισκόμενον ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ διβανίου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο.

— Καλῶς, ἀπήντησεν ὁ κύριος Χόλτζ. Ἀλλωςτε, ὅταν τὸ ποσὸν αὐτὸ τελειώσῃ, θὰ σᾶς δώσω λογαριασμὸν τῆς χρήσεως αὐτοῦ, καὶ ἂν, ἕως τότε, δὲν ἔχω ἀκόμη κατωρθώσῃ τι, θὰ δώσετε ἀκόμη ἐν συμπλήρωμα.

— Σύμφωναι. Εὐαρεστήθητε κατὰ πρῶτον νὰ λάβετε τοῦτο.

Ὁ ἀπεσταλμένος ἔτεινε βιαίως τὴν χεῖρα ἵνα λάβῃ τὸ δέμα τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων, προσηρμοσμένων διὰ μιᾶς βελόνης, ἀπαξ δ' ἔλαβεν αὐτὰ ἔσπευσε νὰ τὰ ἀποκρύψῃ ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ. Ἐκτελῶν μετὰ θαυμασίας ταχύτητος τὰς δύο ταύτας κινήσεις, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, καὶ διὰ πρώτην φοράν ὁ Ναβὰβ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἄνωθεν τῶν καλυπτόντων αὐτοὺς διόπτρων τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κυρίου Χόλτζ.

— Καλὰ, ἐσκέφθη. Τώρα γνωρίζω ποῦ νὰ βασισθῶ.

Καὶ εἶπεν ἡρέμα :

— Δύναμαι λοιπὸν νὰ ἐλπίσω ὅτι μετὰ τινα καιρὸν ἀπὸ σήμερον θὰ μοὶ φέρετε πληροφορίας περὶ τῶν συγγενῶν, ἀγνωστων ἄχρι τοῦδε, τοῦ καλλιτέρου φίλου τοῦ πατρός μου ;

— Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, πρίγκιψ. Τὸ πρακτορεῖον, τὸ ὅποιον διεθύνω, εἶνε οὕτω διοργανωμένον, ὥστε ἐπιτρέπει νὰ φθάσῃ τις ταχέως πρὸς τὸν σκοπόν. Ἐχει διακλαδώσεις μὲ ὅλον τὸν κόσμον. Ἀλλως τε, ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι

οἱ πλάγιοι ἀπόγονοι τοῦ μακαρίτου Ὁ-Σολιβάν κατοικοῦν εἰς τὴν Γαλλίαν ἢ τὴν Ἀγγλίαν. Μόνον, πρίγκιψ, πρὶν ἀρχίσω τὸ ἔργον, ἔχω ἐρώτησιν τινα νὰ σᾶς ἀπευθύνω.

— Καὶ ἐγώ, πρὶν σᾶς ἀπαντήσω, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ἀφῇσω διὰ μίαν στιγμὴν. Ἐχω διαταγὰς νὰ δώσω εἰς τὸν οἰκονόμον μου καὶ δὲν θέλω νὰ σᾶς ὑποβάλλω εἰς τὴν δυσάρεσκεϊαν ν' ἀκούσετε διάλογον εἰς ἰνδικὴν γλῶσσαν, ἐκ τοῦ ὁποίου οὔτε λέξιν θὰ ἐννοήσετε.

Εἰπὼν ταῦτα ὁ ἄρχων τῆς Βαχώρας ἡγέρθη, διηλθε βραδέως τὴν αἵθουσαν, καὶ μετέβη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ νὰ σύρῃ τὸν μοχλὸν τῆς συγκοινωνούσης θύρας.

Ὁ Ἀλῆς ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, εὐθύς καὶ ἀκίνητος, ὅπως ἀρμόζει εἰς δοῦλον φρουροῦντα πρὸ τῆς θύρας τοῦ κυρίου του, ἀλλ' ἔτοιμος νὰ γείνῃ πάλιν Πιεδούσης, ἂν ἡ ὑπηρεσία τὸ ἀπῆτει.

Ὁ γέρον Λεκὸν ἦλθε πρὸς αὐτόν καὶ κύψας εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ :

— Ἡξέυρεις ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κατεργάρης ! τῷ λέγει.

— Κανένας ἄνθρωπος τοῦ Τολβιάκ, βέβαια ! ἀπήντησε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ πρῶτον ἀριθμὸς 29.

— Καλλιτέρα ἀπ' αὐτό, παιδί μου, ἐπανελάβεν ὁ ψευδὴς Ναβὰβ. Εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος Τολβιάκ.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ Προσεχεῖς :

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Διήγημα

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ ἔκφρασις τῆς ἔλαβεν ἦθος περιφροντι καὶ τεταραγμένον.

— Δὲν μ' εὐχαριστεῖ πολὺ νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἀπεκρίθη ὁ Ὁράτιος, καὶ ἐν τούτοις τὸ σκέπτομαι ... Ναί, φοβοῦμαι, ὅτι ἡ Χάρις ἔχει ἀπόκρυφόν τινα λόγον, ὅπως ἀναβάλλει τὸν γάμον μας, τὸν ὅποιον δὲν δύναται ἢ δὲν θέλει νὰ ἐμπιστευθῇ οὔτε εἰς ἐμὲ οὔτε εἰς ὑμᾶς.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔκαμε κίνημα ἀκούσιον καὶ :

— Τί σᾶς κάμνει νὰ σκέπτεσθε τοῦτο; ἠρώτησε.

— Μίαν ἢ δύο φορές τὴν κατέλαβον δακρύουσαν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ... ἐνίοτε δὲ ἀκόμη καὶ ὅταν ὁμιλῇ εὐθυμώτατα ... αἰφνης παραλλάσσει τὸ χρῶμα τῆς καὶ ἀπομένει σιωπηλὴ καὶ καταβεβλημένη. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ὅταν ἡγέρθη τῆς τραπέζης ... τὴν παρετηρήσατε ; μὲ προσέβλεψε διὰ βλέμματος τόσο παρὰδόξου ... ὡς ἐὰν ἔπασχε δι' ἐμὲ ... τί σημαίνουν λοιπὸν ὅλα ταῦτα ;

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ὁρατίου, ἀντὶ νὰ αὐξήσῃ τὴν κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τοῦ θέματος ἀρκετὰ ζωηρῶς ἐκδηλωθεῖσαν ἀγωνίαν τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἐφάνη τούναντίον ὅτι ἀνεκούφισε τὴν γηραιὰν δέσποιναν.

Ὅ,τι εἶχε παρατηρήσει ὁ Ὁράτιος, ἡ Λαίδη Ζάνετ τὸ εἶχε παρατηρήσει πρὸ αὐτοῦ.

— Τρελλὲ νεανία! εἶπεν, ὁ λόγος πάντων τούτων, ὅσα εἶπετε, εἶνε σφρέστατος. Ἡ Χάρις, πράγματι, ἀπὸ τινος χρόνου δὲν εἶνε ἐντελὴς καλὰ. Ὁ ἰατρός παρήγγειλεν ἀλλαγὴν ἀέρος καὶ θὰ τὴν παραλάβω μετ' ἐμοῦ.

— Θὰ μοὶ ᾔτο εὐχαριστότερον, ἀντεῖπεν ὁ Ὁράτιος, νὰ τὴν παραλάβω ἐγὼ μετ' ἐμοῦ. Θὰ συγκατετίθετο ἴσως εἰς τοῦτο ἐν τέλει, ἐὰν μόνον ἠθέλετε ν' ἀσκήσητε ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐπιρροήν σας. Θεωρεῖτε ἄρα γε μεγάλῃν τὴν παράκλησίν μου, ὅπως τὴν καταπεισθε; Ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαὶ μου τῇ ἔγραψαν, ἀλλ' αἱ ἐπιστολαὶ τῶν δὲν παρήγαγον οὐδὲν ἀποτέλεσμα. Ὡ! δότε μοι τὴν βεβαίωσιν τῆς πολυτιμοτέρας εὐνοίας σας... ὁμιλήσατέ της σήμερον μάλιστα!

Ἐσταμάτησε καὶ δραττόμενος τῆς χειρὸς τῆς Λαίδης Ζάνετ, τὴν ἔθλιψεν ἱκευτικῶς:

— Ὑπὴρξατε πάντοτε τόσο καλὴ δι' ἐμέ, εἶπε μεθ' ἡδύτητος, θλίβων ἰσχυρότερον τὴν χεῖρα τῆς γηραιᾶς δεσποινῆς, ἥτις ἔρριπεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα.

Ἦτο ἀδύνατον ν' ἀρνῆθῃ τις, ὅτι ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ τοῦ Ὁρατίου Δεχόλτ ὑπῆρχε θέλητρον, ὅπερ ἦτο ἄξιον νὰ ἐφελκύσῃ εὐμενὲς βλέμμα.

Πλεισταὶ γυναῖκες θὰ ἐφθόνουν τὸ διαφανὲς τοῦ προσώπου του χρῶμα, τοὺς ζωηροτάτους ὀφθαλμούς του καὶ τὴν πλουσίαν ξανθὴν σαζωνικὴν κόμην του.

Οἱ ἄνδρες... καὶ κυρίως οἱ ἔμπειροι φυσιογνώμονες, θὰ διέκρινον ἴσως ἐν τῷ σχήματι τοῦ μετώπου του καὶ εἰς τὸ καμπύλον τοῦ ἄνω χεῖλους του, ἐνδείξεις πνεύματος, ἐστερημένου μὲν μεγαλείου καὶ ἐμπνεύσεως, εὐπροσίτου ὅμως εἰς προκαταλήψεις καὶ πεισμῶνας ἐχομένου αὐτῶν πρὸς πάντα καὶ κατὰ πάντα.

Ἀλλὰ τὰ μειονεκτήματα ταῦτα, ἐπιμελέστατα ἀποκεκρυμμένα, δὲν προὔδιδοντο εὐχερῶς.

Ὁ Ὁράτιος ἐμάγευε γενικῶς τὰς γυναῖκας διὰ τῶν προσωπικῶν του προτερημάτων καὶ διὰ τῆς χαριέσεως ἀβρότητας τῶν τρόπων του.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τὸν ἐλάτρευεν οὐ μόνον διὰ τὰ θέλητρα καὶ τὴν ἀξίαν του, ἀλλ' ἀκόμη καὶ λόγῳ παλαιῶν ἀναμνήσεων, ἃς τῇ ἀνεπόλει.

Ὁ πατὴρ τοῦ Ὁρατίου ὑπῆρξεν εἰς τῶν πολυαριθμῶν θαυμαστῶν της κατὰ τὴν νεότητά της, ἀλλ' αἱ περιστάσεις τοὺς εἶχον χωρίσει.

Ὁ γάμος τῆς Λαίδης Ζάνετ, ὑπῆρξεν ἐνωσις ἄγονος.

Ἐκτοτε, ὅταν παιδίον ἔτι, ὁ Ὁράτιος εἶχεν ἔλθει παρ' αὐτῇ κατὰ τὰς διακοπὰς, κατελήφθη ὑπὸ μυστικῆς φαντασιοπλη-

ξίας τόσοσιν παραλόγου, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ᾔτο υἱὸς της!

Ὅσον γραῖα καὶ ἂν ἦτο, ἐμειδία ἀκόμη θελκτικῶς... ἠσθάνθη δ' ὑπὲρ αὐτοῦ ἀδυναμίαν ἀληθοῦς μητρός, ὅταν ὁ νεανίας, λαβὼν τὴν χεῖρά της, τὴν ἱκέτευε νὰ λάβῃ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ γάμου του.

— Πρέπει ἀληθῶς νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν Χάριτα; ἡρώτησε μετὰ τρυφερότητος καὶ γλυκύτητος τρόπων πολὺ διαφόρων ἐκείνων, οὓς εἰς τὰς συνήθεις περιστάσεις τῆς ζωῆς της ἐπεδείκνυεν.

Ὁ Ὁράτιος εἶδεν ὅτι εἶχε κερδήσει ὅ,τι ἐζητεῖ.

Ἡ γέρων οἱ ὀφθαλμοὶ του διηυθύνθησαν ἀπ᾽ ἔτι ἐναγωνίως πρὸς τὸ μέρος τοῦ θερμοκηπίου, ἐνῶ ἡ ὥραία μορφή του ἠκτινοβόλει ἐξ ἐλπίδος.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ, μὲ τὸ πνεῦμα πληρὲς παλαιῶν ἀναμνήσεων καὶ μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς τοῦ Ὁρατίου ἐν τῇ φαντασίᾳ, τῷ ἔρριψε φευγαλέον βλέμμα ὑστατον... ἐστέναξεν ἀναμνηθεῖσα ἡμερῶν ἀρχαίων... καὶ συνελοῦσα εἰς ἑαυτὴν εἶτα:

— Ὑπάγετε εἰς τὸ καπνιστήριον, εἶπεν, ὥθοῦσα αὐτὸν πρὸς τὴν θύραν. Πηγαίνετε νὰ καλλιεργήσετε τὴν μᾶλλον εὐνοομένην κακίαν τοῦ 19ου αἰῶνος.

Ὁ Ὁράτιος ἐπειράθη νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

— Πηγαίνετε νὰ καπνίσετε! τῷ ἀπεκρίθη ἐκείνη.

Μεῖνασα μόνη ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔκαμεν ἓνα γύρον ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ ἐσκέφθη ὀλίγον.

Ἡ δυσαρέσκεια τοῦ Ὁρατίου δὲν ἦτο ἀδικαιολόγητος· αἱ ἀναβολαί, αἵτινες τῷ παρενετίθοντο ἦσαν ἀνεξήγητοι.

Εἴτε ἡ Χάρις εἶχεν ἰδιαιτέρον τινα λόγον ὅπως ἀφῆν τὰ πάντα ἐν ἀναβολαῖς, εἴτε πράγματι συνεταράσσετο ὑπὸ τινος ἀνακρούσεως τῆς καρδίας καὶ νεωτέρων διαθέσεων, ἡττον εὐνοϊκῶν διὰ τὸν Ὁράτιον, ἦτο, τόσοσιν κατὰ τὴν πρώτην, ὅσον καὶ κατὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν, ἀπαραίτητον νὰ φθάσωσιν εἰς τελικὴν τινα ἐξήγησιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τοῦ γάμου. Ἡ δυσκολία ἐνέκειτο εἰς τὸ νὰ προσεγγίσωσι πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο, χωρὶς νὰ ψυχράνωσι τὴν μνηστὴν.

— Δὲν τὰς ἐννοῶ τὰς νεανίδας αὐτὰς τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἐσκέπτετο ἡ Λαίδη Ζάνετ. Εἰς τὸν καιρὸν μου, ὅταν ἡγαπῶμεν νέον τινά, ἐστενοχωρούμεθα ἐξ ἀνυπομονησίας πότε νὰ τὸν νυμφευθῶμεν. Καὶ καλοῦσι τοῦτο αἰῶνα προόδου! Ἐνῶ ὤφειλον νὰ εἶνε μᾶλλον ἡμῶν ἀνυπόμονοι!

Καταλήξασα εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐκ τοῦ ἰδίου τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι, ἀπεφάσισε νὰ πειραθῇ πόσον ἴσχυεν ἡ ἐπιρροή της καὶ νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν ἑμπνευσιν τῆς στιγμῆς, ὅπως τὸ πράξῃ ὑπὸ τὰς ὅσας ἦτο δυνατόν εὐνοϊκώτερας συνθήκας.

— Χάρις! ἐφώνησε, πλησιάζουσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ θερμοστέγου.

Τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐστροφὸν ἀνάστημα τῆς Χάριτος ἐν τῇ φαῖζ περιβολῇ της, ἀνεφάνη οἷον διολισθαίνον, ἐνῶ τὸ πλάγιον τῆς μορφῆς της διεγράφετο ἐπὶ τοῦ φυλλώματος.

— Μ' ἐκάλεσεν ἡ κυρία;

— Μάλιστα! ἔχω νὰ σᾶς ὁμιλήσω. Ἐλθετε καὶ καθήσατε ἐδῶ.

Εἰποῦσα τὰς λέξεις ταύτας, ἡ Λαίδη Ζάνετ διηυθύνθη πρὸς τι ἀνάκλιτρον καὶ ἔσυρε νὰ καθήσῃ πλησίον της τὴν δεσποινίδα τῆς ἀκολουθίας της.

— Εἰσθε πολὺ ὥχρᾳ σήμερον, τέκνον μου, τί ἔχετε;

Ἡ Μέρση, ἡ ὑποβολιμαία Χάρις, ἀνεστέναξε μετὰ μεγίστης ἀποθαρρύνσεως.

— Δὲν εἰμαι τόσοσιν καλὰ, ἀπεκρίθη αὕτη. Ὁ ἐλάχιστος θόρυβος μὲ καμνεὶ νὰ φρίσω. Αἰσθάνομαι ἑμαυτὴν ὅλως ἐξηνητλημένην ἐκ κοπώσεως καὶ ὅταν μόνον περιπατήσω ἐντὸς τοῦ θαλάμου.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τὴν ἐκτύπησε μετ' οἰκειότητος ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Πρέπει νὰ δοκιμάσωμεν ἀλλαγὴν ἀέρος καὶ τόπου. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγωμεν;... Ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης νὰ ταξιδεύσωμεν;

— Ἡ κυρία εἶνε ἀπείρως καλὴ πρὸς ἐμέ.

— Ποτὲ δὲν κατορθώνει τις νὰ εἶνε ὅσον πρέπει καλὸς διὰ σέ.

Ἡ Μέρση ἐφρικίασεν, αἰφνιδίᾳ δ' ἐπαγωγὸς ἐρυθρότης διεχύθη ἐπὶ τῶν ὥχρῶν παρειῶν της.

— Ἀχ! ἀνέκραξε μετ' ἀκουσίου κινήματος, ἐπαναλάβετε το... ἐπαναλάβετε το...

— Νὰ τὸ ἐπαναλάβω; ὑπέλαβεν ἡ Λαίδη Ζάνετ μετ' ἐκπλήκτου βλέμματος.

— Μάλιστα!... μὴ πιστεύσητε ὅτι εἰμαι πολὺ φίλαυτος... πιστεύσατε μᾶλλον ὅτι ἔχω ὀλίγην μόνον ματαιότητα. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀκούω νὰ ἐπαναλαμβάνετε τόσοσιν συχνὰ ὅτι ἐφθάσατε νὰ μὲ ἀγαπάτε. Αἰσθάνεσθε ἀληθῶς εὐχαριστήσιν τινα ὅτι μὲ εἰσηγάγετε εἰς τὸν οἶκόν σας; Προσηνέχθη ἄρα γε ἀρκετὰ καλῶς ἀφ' ἧς εἰμαι μεθ' ὑμῶν;

Εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῆς ὀφθαλμούς ἡ μόνη συγγνώμη διὰ τὴν βδελυρὰν πράξιν, ἧς ἦτο ἔνοχος... ἦτο ἡ καταφατικὴ ἀπάντησις, ἣν ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔμελλε νὰ τῇ δώσῃ.

Ἡ ψευδὴς Χάρις ἐπεθύμει ν' ἀκούη, ὅτι ἡ γνησία Χάρις δὲν θὰ ἦτο μᾶλλον αὐτῆς εὐπροσδεκτοτέρα εἰς τὸ μέγαρον Ρόυ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ κατενύγη βαθύτατα καὶ συγχρόνως ἀπησχολήθη εὐαρέστως ἀπὸ τοῦ κυρίου ζητήματος ἐκ τῆς ὅλης παραδόξου ἐπικλήσεως ταύτης, ἣν ἡ νεανὺς ἀπηύθυνεν εἰς τὴν ἐκτίμησίν της.

— Ἐὰν προσηνέχθητε ἀρκετὰ καλῶς;.. ἐπανέλαβεν. Ἀλλά, ἀγαπητή μου, ὁμιλεῖτε ὡς παιδίον.

Ἀρῆκε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς Μέρσης μετὰ θεραπευτικοῦ κινήματος, καὶ ἐξηκολούθησε μὲ σοβαρότερον τόνον:

Ζ'

Ἔρχεται.

— Δὲν ἀρκεῖ μόνον, Χάρις, νὰ εἶπω ὅτι εὐλογῶ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἰσήλθετε ἐνταῦθα κατὰ πρώτην φοράν. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ σᾶς ἡγάπων περισσότερο ἐὰν εἴσθε ἰδία μου θυγάτηρ.

Ἡ Μέρση ἔστρεψε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν, οἶονεὶ θέλουσα ν' ἀποκρύψῃ τὸ πρόσωπόν της.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἥτις ἐξηκολούθει νὰ κρατῇ τὸν βραχίονά της, ἡσθάνθη αὐτὸν τρέμοντα.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησεν, ἐπανερχομένη εἰς τὸ σύνθηδες ἀπότομον ὕψος της.

— Δὲν ἔχω τίποτε!... Εἶμαι μόνον βαθύτατα εὐγνώμων πρὸς τὴν κυρίαν...

Τοὺς λόγους τούτους ἐπρόφερε μὲ τόνον καταβεβλημένον καὶ διὰ φωνῆς τρεμύσης, κρατοῦσα ταπεινωμένον τὸ μέτωπόν της.

— Τί εἶπον λοιπόν, ὅπερ νὰ τὴν ἐτάραξε τόσον; ἠρώτα ἐαυτὴν ἡ γηραιὰ δέσποινα. Μήπως ἔχει σήμερον προδιάθεσιν εἰς συγκινήσεις; Ἐὰν ἔχῃ οὕτως, ἰδοὺ πράγματι ἡ καταλληλοτέρα στιγμή νὰ τῆς εἶπω μίαν λέξιν περὶ τοῦ Ὁρατίου.

Μὴ ἀπομακρυνομένη λοιπὸν ποσῶς τοῦ θαυμασιῶς ἐπικαίρου σχεδίου της, ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔφθασεν εἰς ὃ σημεῖον ἐπόθει νὰ φθάσῃ, ἀφοῦ ἔλαβε πάσας τὰς ἀναγκαίους προφυλάξεις, ὅπως λάβῃ ἀπροφασιστον ἀπάντησιν.

— Διόχομεν τόσον εὐάρεστον βίον ὁμοῦ ἀμφοτέρω, ὑπέλαβεν, ὥστε θὰ ἦτο λίαν ὀδυνηρὸν τόσον διὰ τὴν μίαν ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐτέραν ἐξ ἡμῶν, ἐὰν ἐστέργωμεν ἀλλαγὴν τινὰ εἰς τὸν τερπνὸν τοῦτον βίον. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ μου μάλιστα, ἐγὼ, θὰ ὑποφέρω πλειότερον. Ναί, τί θ' ἀπογίνω, Χάρις, ὅταν φθάσῃ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ δεῇσῃ νὰ χωρισθῇ τῆς θετῆς μου θυγατρὸς;

Ἡ Μέρση ὑπέστη δευτέραν φρικίαν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν δακρύων.

— Διὰ τίνα λόγον θὰ σᾶς κατελίμπαλον; ἠρώτησε περιλύπως.

— Τὸν γνωρίζετε κάλλιστα! ἀνέκραξεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Ἀληθῶς ὄχι! Γνωρίσατέ μοί τον, σᾶς παρακαλῶ.

— Ἐρωτήσατε τὸν Ὁράτιον νὰ σᾶς τὸν εἶπῃ.

Ἡ τελευταία αὕτη περιφρασὶς ἦτο κατηγορηματικωτάτη.

Ἡ Μέρση ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν ἐκ νέου καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τὴν ἐθεώρει μετ' αὐξούσης ἐκπλήξεως.

— Συνέβη καμμία δυσἀρέσκεια μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ Ὁρατίου; ἠρώτησεν.

— Ὁχι!

— Γνωρίζετε τὴν καρδίαν σας, ἀγαπητόν μου τέκνον. Βεβαίως δὲν ἐνεθάρρυνάτε τὸν Ὁράτιον χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπᾶτε;

— Ὁχι!

— Καὶ ἐν τούτοις...

Πρώτην ταύτην φοράν, ἀφ' ἧς ἐγνωρίσθησαν, ἐτόλμησεν ἡ Μέρση νὰ διακόψῃ τὴν εὐεργετιδὰ της.

— Ἀκριβῆ μου, κυρία Λαίδη Ζάνετ, εἶπε, δὲν βιάζομαι νὰ νυμφευθῶ. Ἐχομεν ἀρκετὸν καιρὸν πρὸ ἡμῶν ὅπως ἀσχοληθῶμεν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ἄλλο τι βεβαίως θὰ ἔχετε νὰ μοὶ εἴπητε;...

Δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ διακόπῃ τις τὴν ὁμιλίαν τῆς Λαίδης Ζάνετ· εἰς τὸ τελευταῖον ὁμῶς ζήτημα τοῦτο ἐβυθίσθη εἰς σιγὴν.

Μεθ' ὅσα εἶχον συμβῆ, ἰδοὺ ὅτι ἡ νεαρὰ δεσποινὶς τῆς ἀκολουθίας της ἐφαίνετο μὴ ἔχουσα τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν περὶ τοῦ ἀντικειμένου, περὶ οὗ ἔμελλον νὰ συνεννοηθῶσιν ὁμοῦ.

— Ἀπὸ τί εἶνε πλασμένοι λοιπὸν αἱ νεάνιδες τῆς ἐποχῆς αὐτῆς; ἐσκέφθη ἡ γηραιὰ δέσποινα, ἐκ βάσεως πλανωμένη καὶ ὅλως ἀμηχανοῦσα περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἡ Μέρση, ἀφ' ἐτέρου, ἀνέμενε μετὰ πληρεστάτης ἀπαθείας, ἥτις ἠῤῥανε καθ' ὑπερβολὴν τὰς δυσχερεῖας τῆς θέσεως τοῦ ζητήματος.

Ἡ σιγὴ αὕτη ἠπεῖλει νὰ περιαγάγῃ τὴν συνεννόησιν εἰς πρόωρον καὶ ἀπροσδόκητον ἀποτέλεσμα... ὅτε ἡ θύρα τῆς βιβλιοθήκης ἠνοιχθῇ καὶ εἰσῆλθῃ θεράπων κρατῶν ἀνὰ χεῖρας ἀργυροῦν δίσκον.

Ἡ ἀνυπομονησία ἤρχιζεν ἤδη νὰ καταλαμβάνῃ τὴν Λαίδη Ζάνετ καὶ ἐδράξατο ἀπλήστως τῆς παρουσιασθείσης ἀπασχολήσεως. Ὁ δυστυχὴς οὗτος ὑπῆρέτης ἔμελλε νὰ γίνῃ τὸ θυμὰ της.

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν ἀποτόμως. Δὲν σ' ἐκάλεσα.

— Μία ἐπιστολή, κυρία. Ὁ κομιστὴς ἀναμένει τὴν ἀπάντησιν, εἶπεν οὗτος παρυσιαζὼν τὸν δίσκον μετὰ τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἀποσυρόμενος ἀμέσως.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀνεγνώρισε τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τῆς ἐπιγραφῆς.

Νέα ἐκπλήξις.

— Συγχωρήσατέ με, ἀγαπητέ μου, εἶπεν αὕτη σταματῶσα, μετὰ τῆς ἀκροτάτης ἐκείνης λεπτότητος τῶν ἀρχαίων χρόνων, πρὶν ἢ ἀνοίξῃ τὴν ἐπιστολήν.

Ἡ Μέρση ἔκαμε κίνημά τι καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐτέραν ἄκραν τοῦ δωματίου.

Σχεδὸν ἐμάντευσεν ὅτι ἡ ἀφιξις τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἐσημεῖον κρίσιν ἐν τῷ βίῳ της.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς ρινὸς της τὰ ὀμματοῦλάκιά της.

— Παράδοξον! πότε ἐπέστρεψεν ἡδη! εἶπεν ὑψηλοφώνως καθ' ἑαυτήν, ρίπτουσα τὸν φάκελλον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ γράψας τὴν ἐπιστολήν ἦτο ὁ ἡύλογημένος σωτήρ, ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἡ θεία Πρόνοια εἶχεν ἀποστείλει ποτὲ εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀσύλου πρὸ τῶν μετανουουσῶν ἀμαρτωλῶν.

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰς ἐπομένους γραμμάς:

«Ἀγαπητὴ μοι θεία,

Ἄδου ἐγὼ ἐπιστρέψας εἰς Λονδὶνον πρὸ τοῦ ὀρισθέντος χρόνου. Ὁ φίλος μου Ἐπίσκοπος ἐσυντόμευσε τὰς διακοπὰς καὶ ἐπανάλαβε τὴν εἰς τὰς ἐπαρχίας ὑπηρεσίαν του. Φοβοῦμαι ὅτι θὰ μὲ μεμφῇτε, ὅταν μάθετε τοὺς λόγους, οἵτινες τὸν ἐβίασαν νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐπάνοδόν του. Ὅσον ταχύτερον δυνθῶ νὰ κάμω τὴν ἐξομολόγησίν μου, μετὰ τοσοῦτο περισσοτέρας εὐχαριστήσεως θέλω τὸ πράξει. Ἐπὶ πλέον, ἔχω ἰδιαιτέρον τινα λόγον, ὅπως σᾶς ἴδω τὸ ταχύτερον. Δύναμαι νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἐπιστολήν μου; Καὶ δύναμαι νὰ σᾶς συστήσω μίαν κυρίαν... μίαν ἐντελῶς ξένην, πρὸς ἣν αἰσθάνομαι ἐνδιαφέρον; Ἐῤῥατε ναί, σᾶς παρακαλῶ, διὰ τοῦ κομιστοῦ, καὶ θέλετε ὑποχρεώσεαι ἄκρως τὸν ἀφωσιωμένον ἀνεψιόν σας

»Ἰούλιον Γκράϋ.»

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀνέγνωσεν ἐκ δευτέρου καὶ μετὰ δυσπιστίας τὴν φράσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἥτις ἐμνημόνευε τὴν «κυρίαν».

Ὁ Ἰούλιος Γκράϋ ἦτον ὁ μόνος ἐπιζῶν ἀνεψιὸς της, υἱὸς πεφλημένης ἀδελφῆς της, ἣν εἶχεν ἀπολέσει.

Δὲν κατεῖχεν ὑπέροχον θέσιν ἐν τῷ πνεύματι τῆς θείας του... ἥτις ἡσθάνετο ζωηροτάτην ἀποστροφὴν κατὰ τῶν πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν φρονημάτων του, ἀλλὰ ὁμοιάζε τῆς μητρὸς του.

Ἡ ὁμοιότης αὕτη συνηγόρει ὑπὲρ αὐτοῦ παρὰ τῇ γηραιᾷ δεσποινῇ, ἥτις ἡσθάνετο ἄλλως τε μυχιάν τινὰ ὑπερῆφαιαν διὰ τὴν πρώϊμον διασημότητα τοῦ νέου κληρικοῦ ὡς συγγραφῆς καὶ ἱεροκήρυκος.

Αἱ ιδιότητές του αὗται ἦσαν ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις διὰ τὴν ἀποστροφὴν τῆς θείας.

Εἰς ταῦτα προσθετέον καὶ τὴν ἀκατάβλητον ἰλαρότητα τοῦ Ἰουλίου.

Ὅθεν ἡ θεία καὶ ὁ ἀνεψιὸς εὐρίσκοντο εἰς εὐαρέστως ὁμαλὰς σχέσεις.

Ἐξαιρέσει τῶν «μισητῶν φρονημάτων του», ὡς τ' ἀπεκάλει, ἡ Λαίδη Ζάνετ ἡσθάνετο ἐνδιαφέρον τι ὑπὲρ τοῦ Ἰουλίου.

Ἐδοκίμασε λοιπὸν ποιᾶν τινὰ περιέργειαν περὶ τῆς μυστηριώδους «κυρίας», περὶ ἧς ὠμίλει ἐν τῇ ἐπιστολῇ του.

Εἶχε λοιπὸν ἀποφασίσει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κόσμον;

Εἶχεν ἤδη κάμει τὴν ἐκλογὴν του;

Εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς Λαίδης Ζάνετ ἐζωγραφήθη ποιά τις ἀμφιβολία.

Αἱ ἐλευθέραι ἰδέαι τοῦ Ἰουλίου δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νὰ τὸν ὠθήσωσιν εἰς οἰανδῆποτε ἀφροσύνην;

Ἡ θεία ἔκυψε τὴν κεφαλὴν δυσοιώνως καὶ ταυτοχρόνως ἐγερεθεῖσα διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης.

— Χάρις, εἶπε στραφεῖσα πρὸς τὴν νεαράν φίλην της, ἔχω νὰ γράψω μίαν λέξιν εἰς τὸν ἀνεψιόν μου. Ἐπανέρχομαι ἀμέσως.

Ἡ Μέρση ἐπλησίασεν αὐτὴν ζωηρῶς μετ' ἀναφωνήσεως ἐκπλήξεως:

— Εἰς τὸν ἀνεψιόν σας; ἐπανάλαβεν. Ἡ κυρία ποτὲ δὲν μοὶ εἶχεν εἶπει ὅτι ἔχει ἀνεψιόν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Ὡφείλα νὰ εἶχον τὸ ὄνομά του ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς γλώσσης μου πολλάκις,

ἐπανελάθεν. Ἀλλά... εἶχομεν τόσας ὁμιλίας... Καί, διὰ τὴν ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν, ὁ ἀνεψιός μου δὲν εἶνε ἐκ τῶν εὐνοουμένων μοι θεμάτων ὁμιλίας. Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ, ἀλλ' ἀποστρέφομαι τὰς ἀρχάς του, ἀγαπητὴ μου ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἐν τούτοις θὰ δυνηθῇτε ἡ ἰδία νὰ σχηματίσῃτε τὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην σας, διότι θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ἴδῃ σήμερον. Περιμένετε με ἐνταῦθα, ἔχω ἀκόμη νὰ σᾶς εἶπω σχετικῶς πρὸς τὸν Ὀράτιον.

Ἡ Μέρση ἤνοιξε πρὸ αὐτῆς τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης, τὴν ἐπανεκλείσε δὲ μόλις ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐξῆλθε, καὶ ἤρξατο νὰ βαδίζῃ κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τοῦ δωματίου· βυθισμένη εἰς σκέψεις.

Μήπως τὸ πνεῦμά της ἦτο ἀπνησχολημένον μὲ τὸν ἀνεψιὸν τῆς Λαίδης Ζάνετ;
"Ὀχι!"

Ἡ Λαίδη εἶχε ταχύτατα ὁμιλήσει περὶ τοῦ συγγενοῦς της καὶ δὲν εἶχε προφέρει τὸ ὄνομα, τὸ ὅποσον τόσον συνεχῶς ἤρχετο ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς γλώσσης της ἀπὸ τριῶν μηνῶν.

Ἡ Μέρση λοιπὸν ἠγνόει καθ' ὅλοκληρίαν, ὅτι ὁ ἱεροκῆρυξ τοῦ Ἀσύλου καὶ ὁ ἀνεψιός τῆς εὐεργετιδὸς της ἦσαν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

Ἡ ψυχὴ της ἄλλως τε ἦτο πλήρης τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκ τῆς ἡδύτητος τοῦ φιλοφρονήματος, τὸ ὅποσον ἡ Λαίδη Ζάνετ τῷ εἶχεν ἀπευθύνει ἐν ἀρχῇ τῆς συνδιαλέξεώς των.

«Δὲν ἀρκεῖ, Χάρις, νὰ εἶπω, ὅτι εὐλογῶ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἤλθετε ἐνταῦθα διὰ πρώτην φοράν».

Ἡ ἀνάμνησις τῶν λόγων τούτων ἦτο οἰονεὶ βάλαμνον διὰ τὸ καταπεπονημένον πνεῦμα τῆς Μέρσης.

Οὐδ' ἡ γνησίᾳ αὐτῇ Χάρις Βράδον δὲν θὰ ἤξιοτο βεβαίως γλυκυτέρου ἐπαίνου...

Σχεδὸν ταυτοχρόνως ἡ συνειδήσις τῆς Μέρσης ἐξάνεστη.

Φρικίᾳσις αἰφνιδία κατέλαβε τὴν νεανίδα, ἀναλογιζομένην ὅποια ἐπιτυχία ἔσσεφε τὸ θρασὺ ψεῦδος της.

Ἡ συναίσθησις τῆς καταπτώσεώς της οὐδέποτε τόσον πικρῶς εἶχεν ἀναπαρσταθῇ εἰς τὴν φαντασίαν της, ὅσον τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

"ὦ! ἐὰν μόνον ἡδύνατο νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν!...

Καὶ ἐάν, ἀφοῦ τὴν ὁμολόγῃ, ἡδύνατο νὰ ἐξακολουθῇ ν' ἀπολαμβάνῃ ἀμερίμνως καὶ ἐντίμως τὴν ὥραίαν ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Λαίδης Ζάνετ ζώην;

Πόσῃν θὰ ἡσθάνετο χαράν, πόσῃν ὑπερήφκον ἀγαλλίᾳσιν, πόσῃν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ!

Ἐὰν ἐξωμολογεῖτο, ἡδύνατο νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸ ἔρεισμα τῆς μέχοι τοῦδε ἀξιαγαστοῦ συμπεριφορᾶς της, ἐκλιπαροῦσα τὴν εὖνοιαν τοῦ νὰ τύχῃ συγγνώμης;

"Ὀχι!... ὅποια ἀφροσύνη!... ὅποια χίμαιρα.... Ὀχι! ὄχι!"

[Ἐπεται συνέχεια].

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

CATULLE MENDÉS

ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ

Ἰσπανικὸν διήγημα.

Γρ. Α. Ξενοπούλου

Μέσω βαθείας νυκτός, ἐπὶ τῆς κατωφεροῦς ὁδοῦ γεμούσης λίθων καὶ κλαδῶν θλωμένων, ἐνθ' μακρόθεν ἀκούεται ὁ ῥόχος τοῦ καταπίπτοντος χειμάρρου, φεύγουσιν ἐπὶ θυμοειδῶν ἵππων, καλπαστί, ὁ ἔραστής καὶ ἡ ἐρωμένη του, καὶ μ' ὄλην τὴν ἀστραπιαίαν ταχύτητα ἐξακολουθοῦσι τὴν ὁμιλίαν των.

— Θὰ μᾶς φθάσουν, εἶπεν ἐκεῖνος.

— "Ἀχ! πᾶει, ἐχάθηκαμε, ἀπήντησεν ἐκεῖνη.

— Καὶ ἂν μᾶς σκοτώσουν, τόσῳ τὸ καλλίτερον.

— Ναί, ναί, καλλίτερα νὰ μᾶς σκοτώσουν.

— Μὰ δὲν θὰ θελήσουν.

— Καὶ γιατί;

— Ἐεύρουν πῶς νὰ ζήσω χωρὶς σέ...

— "ὦ! ἀπελπισία!"

— Θὰ μοῦ εἶνε σκληρότερον παρὰ ν' ἀποθάνω μαζί σου...

— "ὦ! θ' ἀποθάνω με' μαζί!"

— Καὶ ὁ σύζυγός σου δὲν θὰ θελήσῃ νὰ μᾶς σκοτώσῃ...

— Ἀλλοίμονον.

— Ἐσέ, ἐπειδὴ σ' ἀγαπᾷ.

— Τὸν ἀποστρέφομαι.

— Καὶ 'μέ, ἐπειδὴ μὲ μισεῖ.

Σιωπῶσιν, ἐνθ' οἱ ἵπποι των διπλασιάζουσι τὴν ταχύτητά των.

— Εἶσαι βέβαιος πῶς δὲν μᾶς μένει πλέον καμμία ἐλπίς;

— Καμμία.

— Πουθενὰ καταφύγιον;

— Πουθενά.

— Καὶ θὰ ζήσωμεν χωρὶς νὰ βλεπώμεθα;

— Ἀδύνατον.

— Τότε ἄς ἀποθάνωμεν.

— "Ἀχ! καὶ 'γὼ αὐτὸ θέλω.

— "Ἀκουσε. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου αὐτοῦ...

— Εὐρίσκεται βαθὺ καὶ τρομακτικὸν βάραθρον.

— Κέντισε τὸν ἵππον σου.

— Ναί.

— Ταχύτερον, ταχύτερον ἀκόμη.

— Ναί.

— Καὶ νὰ πέσωμεν καὶ οἱ δύο μαζί.

— Καὶ τὸ τελευταῖον φίλημα;

— Ἰδοὺ, λάβε το.

— Ἐμπρὸς εἰς τὸν θάνατον.

Ὁ ἵππος τοῦ ἔραστοῦ ἐσφενδονίσθη εἰς τὴν ἄβυσσον, ἀλλ' ἐκείνη, ὡς ἐπιδεξία ἀμαζών, διὰ ταχείας κινήσεως τῶν χαλινῶν συγκρατεῖ τὸν ἵππον της, τρέμουσα πρὸ τοῦ χείλους τοῦ βάραθρου, καὶ κύπτουσα ὑπὸ τὸν ἀστερόεντα οὐρανόν, βλέπει μειδιδῶσα τὸν ἔραστὴν της πίπτοντα ἀπὸ βράχου εἰς βράχον καὶ τείνοντα πρὸς αὐτὴν βραχίονας καθημαγμένους.

ΑἰΩΘΩΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεωτάτα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' Ἐτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτὰ 10.

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τὰ τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου ἐπαινεθέντα, καὶ ὑπὸ τοῦ ὠραίου καὶ ἡμετέρου φύλου ἀπλήττως ἀναγινωσκόμενα καὶ περιπαθῶς ἀδόμενα

ΣΧΕΔΟΝ ΕΞΗΝΤΑΗΘΗΣΑΝ

"Ὅσαι καὶ "Ὅσοι δὲν τ' ἀνέγνωσαν. ἄς σπεύσωσιν ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά.

ΟΛΙΓΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΜΕΝΟΥΝ ΕΤΙ

Κρίμα νὰ μὴ τάχῃ κανεὶς! Γρήγορα θὰ μετανοήσῃ.

Τὰ ὀλίγα αὐτὰ ἀντίτυπα εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἀντὶ δραχ. 3 ἀδελφὰ καὶ 4 χρυσόδετα.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... δρ. 1 (1,20)
«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα τόμοι 2)..... δρ. 4 (4,30)
«Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Adeeme Achard..... Λεπτ. 75[90]
«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστόρημα θραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]
«Ἰππία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4,20-
«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
«Ὁ Γονζάλθης Κορδούβιος ἡ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα..... Δρ. 1,50 [1,70]
«Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... Λεπτ. 60 [70]
«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail..... δρ. 1,50 (1,70)
«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαδὲ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]
«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐαδὲ δὲ Μοντεπέν..... Δρ. 1,50 [1,70]
«Ἐθελβίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγέλου Ὁρλέν..... Δρ. 1,70 [1,80]
«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφελίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανά [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]
«Αἰγυπτιὰ Βασιλόπαις» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλά η, Ι. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5,50 [6]
«Ἡ μυσθηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2 [2,20]
«Ἡ Ναξία Μαριάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)
«Περὶ τοῦ Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν..... Δρ. 1,70 (2)
«Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)
«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)
«Ἐξομολόγησις ἐνός Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)